

ДОНКО НАЙДЕНОВ
ПЛАЗМЕНАТА МАТЕРИЯ

chitanka.info

Томас се събуждаше мъчно. Люлеенето на кораба бе плавно и меко, а снижаващото се над хоризонта слънце все още жарко напичаше лявата му страна.

Бурята?!

Споменът връхлетя в главата му като внезапен удар. Томас се изправи. Лежеше на голям червен контейнер, стоящ стабилно върху мократа дъсчена палуба. Огледа околността. Океанът бе тих, а правата линия на хоризонта пораждаше усещане за спокойствие и безвремие. Небето бе синьо, безоблачно — сякаш нищо не подсказваше, че преди време се бе разразила буря.

Но преди колко време?

Той бе изгубил представа за времето, все едно беше спал не с часове, а с векове...

Палубата изглеждаше празна — нямаше ги тичащите моряци на смяна, нямаше го и боцманът Карл, със своите указания и разпореждания, нямаше я търговската ръководителка Анна, нямаше го капитан Марк Уудсток, заедно с двамата си помощници Фредо и Флавия, нямаше го дори и юнгата Михай, с бързата му крачка и ненормалната надъханост за работа. Все още привидно спокоен, Томас тръгна към надстройката с каютите. Палубата скърцаше от тежестта и създаваше илюзия за несигурност. Той погледна надолу — дъските бяха влажни и имайки предвид все още силното слънце, можеше да се съди, че бурята бе минала скоро. Дрехите му — синята копринена тениска и памучните шорти — отпред бяха сухи, а отзад мокри... защото бе лежал по гръб върху мокрия метален контейнер.

Томас влезе в надстройката и започна да проверява каютите. Те бяха недокоснати от бурята, но празни — в една от тях имаше на масата недоядено пилешко бутче и няколко филийки хляб, в друга — подредени карти за игра и пепелник с няколко фаса, в трета — работна униформа, хвърлена небрежно върху едно от леглата... смътно чувство на тревога се появи в съзнанието му. Той обаче стисна силно глава и затвори очи — сигурен начин да се избави от изригващите лоши мисли. Килимът в коридора бе подгизнал, малките луминесцентни лампи — изгасени.

— Ехооооооо, къде сте? — извика. Гласът му закънтя, отразен от стените. Последната каюта беше на боцмана, но и тя пустееше. Срещу

нея се намираше вратата за горната палуба — към мостика и канторите на капитана, на помощниците и на търговския ръководител.

— Ехооооооо, има ли някой тук?! — провикна се още веднъж. Лошото предчувствие пак се появи, този път по-силно и по-гръмко. Кантората на капитана бе празна... кантората на помощник-капитаните — също... и в кантората на търговския ръководител нямаше никого. Томас се затича към мостика, отвори вратата и погледна мъртвото помещение с големия дървен рул, биноклите и изгасналите екрани на компаса и радиовръзките. По земята бяха разпилени документи за превоз — товарителници, стар договор за чартър, коносамент^[1] застрахователна полица. На лицето му се изписа ужас.

Какво, по дяволите, е станало тук? Корабът имаше поне осемдесет души екипаж? Къде са се дянали всички?

Погледна през прозореца към предната част... за да изпита нова вълна ужас, породена от липсата на логика и разумно обяснение!

Петте спасителни лодки бяха по местата си! Недокоснати!

Томас вече чувстваше осезаемо пипалата на прииждащия страх, но още не можеше да се отърве от вцепенението, за да разсъждава разумно. Приемаше тази действителност като имагинерна, като откъслечни фрагменти от някакъв сън.

Той слезе по стълбите и се насочи към подпалубните помещения — последната надежда да открие някой от колегите си. Котленото отделение бе безлюдно, а температурата — доста ниска, сякаш бе изоставено отдавна... помещението на механиците — също... машинното отделение — също...

Корабът бе празен! Абсолютно, напълно пуст!

Томас излезе на палубата, взе едно дървено столче, забравено върху куп изгнили дъски, седна на него и замислено се загледа в океанския безкрай.

* * *

Корабът „Бурдокеш“, специализиран за превоз на голямотонажни контейнерни товари, потегли от пристанището на Йокохама, Япония, на двадесет и трети май, хиляда деветстотин шестдесет и шеста година. А на двадесет и девети май, по план-график, трябваше да

акостира на пристанището в Сидни, Австралия. Бурята се разрази на третия ден от тръгването му — на двадесет и шести май.

Беше някъде към един часа, Томас тъкмо приключи с обяда и се готвеше за работа. Изведнъж някой извика:

— Буря! Буря! — това беше морякът от мостика. След няколко секунди се извиси и гласът на капитана:

— Бързо, платната! Платната!

Томас започна да се рови още по-надълбоко в паметта и си спомни, че тогава небето не предвещаваеше буря — бе синьо и безоблачно, както сега. Все пак той се затича към мачтата, изпълнявайки заповедта на капитана. Изневиделица се спусна мрачна мъглива пелена — дойде толкова внезапно, сякаш гигантска черга от сив пух бе паднала отгоре им. Започна да вали — отначало слаб дъждец, който постепенно се усили и премина в порой. След това... след това спомените свършваха. Томас опитваше да пробие още по-навътре в паметта си, но като че ли там имаше невидима преграда... Накрая се събуди върху мокрия метален контейнер — сам на големия кораб, някъде във вътрешността на Индийския океан.

Какво се бе случило с другите и защо само той бе останал тук? По какъв начин бяха изоставили кораба, без дори да използват спасителните лодки? Къде бяха отишли? Дали наистина никой друг, освен него, не бе оцелял? Дали всички са били изхвърлени зад борда от свирепата водна стихия? Ако е така, каква е причината той да се е спасил? Едва ли, лежащ върху този контейнер, е бил по някакъв начин недосегаем за бурята. Томас не виждаше никакво решение на загадката, никакъв вероятен отговор на безбройните въпроси.

Крачеше по палубата, която лека-полека изсъхваше и дъските побеляваха от натрупаната сол. Искеше да провери за поражения и пробойни. Засега всичко изглеждаше наред, дори и платната бяха свалени, или пък... изобщо не са били вдигани?! Томас се покатери по малките железни стълби на горната палуба, влезе в мостика и се загледа в изгасналите електроуреди. Нямаше как да види местоположението си, нямаше как да разбере дали се движи по курса. Бръкна в джоба на шортите и напипа ръчния си компас. Загледа го — корабът вървеше в посока югоизток. Сетне завъртя ключа на лампата. Както очакваше, и тя не светна. Очевидно имаше и проблем с електрозахранването.

По всичко личеше, че са паднали акумулаторите. Жизненоважно беше да включи резервния генератор. Томас предполагаше, че той се задвижва от мазута. Никога в досегашната си практика не бе задействал подобна машина. Единственото което знаеше за корабния генератор е, че се намира в котленото помещение. Всъщност, каза си той след като се замисли, токът не е най-големият проблем тук. Може би твърде неестествената околност влияеше върху възприятията на Томас и той забеляза тази нередност едва сега.

Двигателите също не работеха!

Не се чуваше дрезгавият грохот на турбините, през прозорчето не се виждаше черната пушилка, която достолепно се разтваря във въздуха. Той съзря голямата манивела, хвана я и я въртна. Нищо. Още веднъж... и още веднъж... и още веднъж... отново нищо! Никакъв звук, никакъв тътен! Вероятно ставаше въпрос за повреда в акумулаторите, но дори да е така, той не можеше да предприеме действие, с което да поеме управлението — тъй като за вдигането на платната бяха нужни няколко човека. Томас нямаше да знае и как да насочи кораба, понеже уредите не действаха. Генераторът бе една от малкото машини, които можеха да го спасят.

Хукна надолу, по стълбите за подпалубното отделение. Независимо от всичко, той трябваше да включи генератора — за да се задействат уредите, за да види накъде е курсът и, евентуално, да сигнализира за помощ. Влезе в котленото и го намери. Отвори вратичката и провери — беше зареден. Завъртя малката манивела... нищо. Още веднъж... пак нищо... Генераторът, както и двигателите, не искаха да запалят! Томас се облегна на студеното метално тяло на котела. И отново, и отново, и отново си задаваше въпроса без отговор: „Какво се е случило тук?“.

Изведнъж се извиси рев!

Томас изтръпна! Бавно завъртя глава, за да огледа наоколо. Очите му се разшириха, лицето му застина.

И пак рев! Някой или нещо крещеше! Или викаше за помощ.

Блъскане!... Стъпки!... Още един рев!... Томас се хвана здраво за една от дръжките на котела. Стресът бе обсебващ. Ревът пак се извиси. Това бе глас. Човешки глас. Някой викаше „Ехооо“!

— Еййй! — изкрещя Томас и се заслуша.

— Има ли някой тууук? — чу се отговор. Женски глас! Идваше от помещението на механиците. Дали бяха оцелели и други хора?! Ако бе така, той нямаше да е сам. Томас излезе от котленото помещение и влезе в машинното.

— Анна?! Какво правиш? Има ли някой друг с теб? — викна Томас, след като видя познатото лице на търговската ръководителка.

— Не зная. Май не. Аз сега се събудих, но бях сама тук. Какво е станало?

— Опитвам се да разбера. Няма никой на палубата, също така и в каютите, при капитана, тук долу... никъде! Ти си първата, която виждам.

— Трябва да проверим навсякъде! Може да има някой в беда! — възбудено говореше жената.

— А ти къде спеше?

Жената погледна към масата, отрупана с най-различни кутии с инструменти, и каза с неуверен глас:

— Ето тук, под масата.

— Сигурна ли си?

— Мисля, че да, но... не мога да се сетя как се озовах на това място. Много се уплаших.

— Имаше буря. За последно си спомних, че тичах към мачтата, за да помогна за платната. И след това нищо. Събудих се върху един от контейнерите.

Жената го погледна, а в очите ѝ се четяха уплаха и подозрителност. Очевидно тя все още не възприемаше случващото се.

— Ела — Томас я хвана за ръка и я поведе нагоре.

Люлеещата се празна палуба ги посрещна с мъртвешка тишина, а заедно с металическата околност на безкрайния океан композираха призрачна, някак феерична атмосфера. Слънцето постепенно се снижаваше и спокойната вода скоро щеше да погълне оранжевото му тяло.

— Какво е станало тук? — удивено възкликна Анна. Тя представляваше симпатична червенокоса жена на двадесет и осем години, с пет години по-млада от Томас; с разширени сякаш във вечна

усмивка устни и красиви, закачливи синьо-зелени очи — сега напрегнати заради изненадата.

— Екипажът го няма. Събудих се преди час и ти си първата, която виждам.

— Може да са заспали по каютите.

— Каютите са празни, мостикът също. Няма ток на целия кораб, не работят и двигателите, движим се на празен ход.

— А къде сме?

— Не мога да определя, тъй като компасът е угаснал. Джобният ми компас показва, че се реем на югоизток, по посоката на вятъра. През биноклите не видях земя, както и други превозни средства. Няма и сигнал по радиоуредбата, за да се свържа с диспечерите или брегова охрана.

— Господи Боже! Сигурно са побързали да се спасят, а нас са оставили.

— Спасителните лодки са по местата си. Каквото и да е станало, е станало бързо. По каютите има приготвени карти за игра, униформи, в мостика документите са разхвърляни. Следователно, нещо е накарало другите да напуснат кораба във възможно най-кратък срок, без дори да имат време да спуснат лодките.

— Мислиш ли, че са го напуснали? Провери ли навсякъде?

— Да, проверих. Няма никой. А и трудно бих повярвал, че от осемдесетчленен екипаж, почти всички са се скрили на затънтени места.

— Предлагам ти да претърсим кораба основно и тогава да решаваме какво да правим. Ако не открием нищо, ще опитаме да се насочим на юг. Моят джобен компас е марка „Карл Цайс“ и е много надежден, може да се ориентираме по него. Хайде да действаме!

Томас и Анна провериха във всяка една каюта, всяко едно помещение, всеки склад, всеки ъгъл, дори всяка една от спасителните лодки, но от други хора нямаше и следа. Отидоха до мостика и седнаха на местата за управление. Отпред слънцето се бе скрило зад хоризонта и небето лека-полека потъмняваше. След малко се показаха и звездите — първоначално няколко, а после целият небосвод се покри с безброй светещи точки. Настъпи нощта.

Седяха мълчаливо, всеки бе потънал в своите мисли. Тъмнината беше черна, злокобна, а отразените в океана звезди сякаш танцуваха в някакъв спокоен вълнист ритъм. Стана студено, много студено — във вътрешността на океана, в царството на влагата и соления въздух, нощите бяха смразяващи.

— Хайде да потърсим къде да ноцуваме — предложи Томас, сетне стана от стола и излезе от мостика. Анна го последва. Избраха каютата на Томас, където имаше две легла. Силите им бяха на привършване и те единодушно решиха, че е най-добре да се опитат да подремнат. А утре, по светло, с вече по-бистри умове, щяха да потърсят решение на огромния проблем.

Противно на притесненията, Томас и Анна заспаха почти мигновено... за да се събудят по светло от сутрешните слънчеви лъчи. Пръв отвори очи Томас, но не стана веднага, а предпочете да полежи още малко. Жената се събуди десетина минути по-късно.

— Добро утро — мъжът поздравя с усмивка, на която Анна отвърна по подобаващ начин.

Трябваше да закусят. Заради напрежението снощи не бяха яли и сега стомасите им къркореха от глад. В складовете и хладилните помещения залежаваха несметни количества храна. Томас отиде до там, взе няколко рибни консерви и сухари и се върна в каютата. Яденето не бе много, но все пак успяха да се заситят. Следваше да се заемат с трудната задача да открият отговор на ситуацията, в която бяха попаднали.

Голямата палуба отново бе празна, макар и вече напълно суха, а единственият звук, който се чуваше, беше грохотът на кораба, порещ победоносно вълните. Помещенията на горната палуба, каютите и подпалубният свят, също като вчера, бяха лишени от живот. Томас и Анна вече приеха факта, че са сами.

Огромното возило продължаваше да се движи бавно заради вятъра. Според джобния компас на Томас посоката отново беше югоизток.

Непосредствено преди събитието те плаваха на юг. В главата на моряка дойде споменът за местонахождението — 90 градуса източен меридиан и 10 градуса южен паралел. Вземайки предвид мократа

палуба и сухите му дрехи, логиката показваше, че се бе събудил час — час и нещо след бурята. От друга страна, навярно продължителността ѝ бе малка — преди нея беше около обяд, а след това палубата изсъхна за кратко време. При дългите урагани, когато пада голямо количество вода, дъските съхнат с дни.

Следователно не се намираха далеч от това местонахождение. Лошото в случая беше, че за да достигнат бреговете на Австралия, без двигатели, трябваше да плават месеци! Месеци наред взирание в компаса, вдигане, насочване или сваляне на платната, в зависимост от посоката на вятъра.

„Бурдокеш“ имаше само една мачта, но тя бе достатъчна да осигури придвижване в желаната посока. Томас отлично знаеше, че в близък радиус няма острови, но храната — главно консерви и варива — щеше да им стигне за седем-осем месеца.

Откъм палубата се чуха забързани стъпки. Томас се обърна и видя Анна да тича към мостика. Лицето ѝ бе напрегнато.

— Томас, ела отгатък да видиш нещо! — провикна се тя.

След това хукна надолу по стълбите и зави към задната палуба. Томас я последва. Плътно до стоманения парапет се открояваше някакъв тъмен предмет! Когато доближиха, той видя, че това не е предмет, а вещество с неопределен състав. Приличаше на черна мъгла, която непрекъснато променяше неясните си очертания. Имаше обем около шест или седем кубични метра.

— Сега... сега е по-голямо... — с ужас констатира Анна. Морякът все още гледаше изумен в „чернилката“ и се мъчеше да намери разумно обяснение.

— Какво е това, по дяволите? — викна рязко той, продължавайки да се взира в странното нещо.

— Дали е живо?

— Не зная, Анна, трудно е да се определи. Не съм сигурен какво да мисля, всичко тук е наопаки.

Томас се обърна, тръгна към вътрешността на кораба и след малко се върна с бака от използвана боя и няколко празни консервени кутийки. Взе едната кутийка и я хвърли в черната маса. Не се чу звук

от съприкосновение, сякаш предметът изчезна безследно в тъмната вътрешност.

— Уауууу! — въодушевено откликна Анна, въпреки че в този момент ѝ идваше да заплаче.

Морякът клекна плътно до веществото и понечи да бръкне с ръка.

— Не! Недей! Моля те, не го прави — уплашено започна да нарежда младата жена. Томас обаче вкара ръката си в нещото и зачака. Анна го наблюдаваше с изпъкнали очи.

— Усещам само студ. Вътре е малко по-хладно от навън.

Той изкара ръката — беше цяла, непокътната, нямаше нито рани, нито драскотини. Бръкна отново, този път по-навътре, извади я и я загледа недоумяващо, сетне насочи погледа си към своята спътница.

— Много, много интересно. Трябваше да докосна дъските на палубата, но не усетих никакво дъно. Анна, я донеси онази летва до парапета!

Младата жена изпълни заръката му и се върна с много дълга и тънка летва. Томас я взе и бръкна навътре.

— Няма никой вкъщи. Как, по дяволите, е възможно? Сякаш сме отишли в друг свят.

— Или сме попаднали в зона като Бермудския триъгълник.

— Никога не съм вярвал на тази легенда. Преди три години участвах в няколко рейса, преминаващи покрай Бермудския триъгълник, но нищо особено не се случи. Може би съм имал късмет, за разлика от сега.

— В такъв случай какво мислиш, че е станало с нас?

— Не зная. Представа си нямам, скъп моя колежке.

Черната маса се бе уголемила — на дължина, широчина и височина бе достигнала над два и половина метра. Дватама имаха чувството, че тя яде кораба, или по-точно — техния свят. Засега не виждаха начин да разберат същността ѝ — трябваше да приемат безусловно, че тя е просто тъмнина — материя, поглъщаща изцяло лъчите на слънцето, абсолютно черно пространство.

Томас и Анна решиха да се върнат на мостика, като чат-пат щяха да идват тук, за да хвърлят по някой поглед на нещото.

Задуха по-силен вятър и корабът стремглаво се понесе на югоизток. Според предполагаемото местонахождение, ако продължаваха да се движат със същото темпо, на другия ден щяха да достигнат Тропика на Козирога. Томас и Анна опитаха да вдигнат платната, въпреки че отлично знаеха, че няма как на голям кораб като „Бурдокеш“ двама души да се справят с такава работа. Сетне направиха няколко неуспешни опита да включат двигателите и електричеството. Накрая се върнаха задъхани и разочаровани на палубата.

— Откъде си, Анна? — той реши да наруши тягостното мълчание с въпрос извън обсега на събитието.

— Родена съм в Гданск, Полша, но от дълги години живея в Бризбейн. А ти?

— Аз съм от Лондон и преди четири години заживях в Сидни.

— Чудесно! — възкликна търговската ръководителка. Възклицанието обаче прозвуча изкуствено, измъчено, очевидно тя още не можеше да излезе от хватката на страха. Морякът, усетил напрегнатите нотки в гласа ѝ, сложи ръка върху рамото ѝ и опита да я успокои:

— Имам чувството, че скоро ще разрешим загадката и обяснението ѝ ще се окаже много по-просто, отколкото си мислим.

— Какво те кара да смяташ така? Още нищо не сме открили.

— Интуиция. Според мен отговорът е наблизно, даже бих казал около нас. Само трябва да го открием.

— Блазе ти. Аз пък имам усещането, че се движим по задънена улица. Всичко е толкова... — Анна не намери подходящата дума, а очите ѝ се навлажниха.

— Мисля, че скоро ще видим друг кораб. На това място трябва да плуват много кораби. Рано или късно все някой ще се появи.

— НИЩО НЯМА ДА СЕ ПОЯВИ! — изкрещя Анна. — ТИ СЛЯП ЛИ СИ? НЕ ВИЖДАШ ЛИ, ЧЕ СМЕ ПОПАДНАЛИ В МЯСТО, КЪДЕТО НЯМА НИЩО ЖИВО! АКО Е ТАКА, КАКТО МИСЛИШ, ДОСЕГА С БИНОКЛИТЕ ДА СМЕ ЗАСЕКЛИ ДЕСЕТКИ КОРАБИ! ТО Е КАТО ЧЕРНА ДУПКА! — младата жена се разплака и се отпусна рамото на Томас. Той, от своя страна, не се сещаше какво да

каже, за да я успокои, защото и в неговия мозък цареше бъркотия. Морякът беше помислил и върху този вариант, но съзнателно го бе отхвърлил. Думите на жената обаче отново породиха у него ужасни опасения.

„Бурдокеш“ се носеше като запъхтян кон по водата, задвижван единствено от вятъра. Индийският океан изглеждаше мъртъв — в радиус от поне дузина мили не се виждаха живи твари — нито птици, нито водни животни. Томас и Анна унило седяха на мостика и поемаха сухари, колкото да залъжат непоносимия глад. В другата част на кораба движещата се тъмнина сякаш ядеше задната палуба, а извън самата палуба тя достигаше почти до океана. Двамата членове на екипажа се надяваха тя да се разсее или изчезне при допира с водната повърхност. Вятърът бе напълно утихнал и шансът да се доберат живи до остров или пристанище намаляваше драстично.

— Какво би направила, ако знаеш, че скоро ще умреш? — попита Томас, а по почернялото му лице премина бегла усмивка.

— О, боже! Не говори такива неща, моля те!

— Спокойно, момиче, просто питам. Аз съм сигурен, че ще се измъкнем отгук, защото имаме достатъчно запаси. Но нищо не пречи и да задавам глупави въпроси. Нали?

— Не зная какво бих направила. В момента не желая да мисля за нищо.

— Аз зная. Бих прекарал последните си дни в добро настроение — морякът се засмя блажено.

— Разбирам намека ти, но няма да стане това, което си запланувал. Повярвай ми, изобщо не си мой тип, а и предпочитам да оставим потребностите на заден план и да намерим начин да се спасим.

— Нямах предвид това. Просто си помислих, че ние двамата някога в бъдеще бихме могли да имаме... как да го кажа... по-лични отношения.

— Не си губи времето с напразни мечти! Дори и да си последният човек на земята, никога не бих легнала с теб. Нито пък желая да имам любовна връзка с който и да е. Слагам точка на неприятния диалог и, моля те, не говори повече по тая тема.

— Добре Анна, извинявай, не исках да те засегна. Много съм напрегнат, просто и аз не зная защо го казах. Нека забравим този разговор.

— Благодаря ти.

— Няма за какво. А сега да се залавяме за работа.

Но никой не знаеше какво да предприеме. Двамата оцелели изглеждаха обречени — изоставени наскре океана на обезлюден кораб, с неизвестна, неопределена черна маса, която заемаше все по-голяма площ от него и заплашваше в скоро време да го погълне целия. Разполагаха единствено със суха и консервирана храна, ала количествата й бяха ограничени.

— Имам чувството, че онова отзад е някаква плазмена материя — Анна наруши едночасовото мълчание.

— Може пък да е дупка във времето — предположи Том.

— Твърде много филми гледаш, „сър Кларк“. В действителност е невъзможно да съществуват такива дупки.

— Но ти преди малко спомена, че това е „черна дупка“. Нали така?

— „Черна дупка“ съвсем не означава „дупка във времето“.

— Казваш, че е невъзможно да съществува такива тип материя. Ако е така, то и оная чернилка не би трябвало да я има. За това мисля, че тя е някакъв вид „черна дупка“, като онези в космоса.

— Онези в космоса се състоят от свръхплътна материя, от която дори светлината не излиза.

— Дрън-дрън! Просто поредните бръцолевения на учените пред неопределимото. Аз не вярвам в подобна теория, а онова отзад все по-ярко ми показва, че съм прав.

— Голям учен се изкара, брей! А ако аз съм права? Ако се окаже, че е някаква плазма?

— Тогава печелиш голямата награда! Но пък може и двамата да сме прави, тоест онова да е дупка във времето, съставена от плазма.

— Значи, от друга страна, възможно е и двамата да не сме прави, нали?

В един момент от задната палуба се чу оглушителен звук! Моряците спряха да говорят, станаха и тръгнаха надолу, движейки се

предпазливо по скърцащите дървени стълби.

Звукът се повтори! Приличаше на лъвски рев.

— Какво беше това? — изплашено попита жената, въпреки че знаеше много добре, че няма да получи твърд отговор.

— Може би оная „дупка“ е направила нещо — отвърна Томас.

Когато достигнаха до задната част на палубата, те изкрещяха силно, заради едновременно появилите се чувства на ужас и изумление.

Черната маса се бе разкъсала и части от нея се плъзгаха като червеи по дъсчения под и поглъщаха малките предмети. Някои тъмни „късове“ летяха бавно във въздуха, подобно на големи балони.

— Господи! — опита да прошепне Анна, но заради страха думите прозвучаха гръмко.

— О, не — смотолеве Томас, в същия момент черно пипало мина през тялото му и пропълзя напред. Той успя да запази равновесие.

— То е живо! — заключи жената.

— Само без паника. Трябва да се скрием. Хайде да отидем на предната палуба и там да решим какво да правим.

Без да чака съгласие, Томас повлече Анна към другата част на плавателния съд.

Знаеха, че не могат да направят много. В този неработещ кораб, заседнали накрай света, заедно с опасна и неизвестна черна материя, намираща се в другия край, нямаха големи шансове. Трябваше просто да чакат. И да се молят.

— Ето го — мрачно изрече Анна и посочи едно „парче“, което летеше напосоки във въздуха.

— Още едно — каза Томас, гледайки към змиевидна чернилка, плъзгаща се бавно по пода.

Безконечният океан изглеждаше притихнал, а около линията на хоризонта той приемаше цвета на гладкото небе. Само в полюшваният от вълните кораб нещо бушуваше — неведомата маса увеличаваше размерите си, а парчета от нея, като огромни пипала, се стелеха по палубата, летяха във въздуха, влизаха в каютите и поглъщаха малки и по-големи предмети. Може би след време, ако „тя“ продължи да набъбва, ще погълне както двамата оцелели, така и целия кораб. Те

ясно осъзнаваха, че черното вещество е враг, от който трябва да бягат или с който трябва да се борят.

Томас се качи по стълбите и влезе в каютата на капитана. Отвори някакъв шкаф и извади старинен меч — една от ценните антики, които капитанът притежаваше. След това излезе на бегом, стиснал оръжието в ръка.

— Какво правиш? — попита го Анна, но той не счете за нужно да ѝ отговаря. Вместо това бързешком отиде до едно „пипало“, пълзящо по палубата, и замахна с меч. То се раздели на две части, които продължиха да пълзят, раздалечавайки се една от друга.

— Със сигурност е живо?! — възкликна Анна.

— Не знам, просто се надявах, че мечът ще го унищожи. Вместо това го разряза.

— Внимавай! — извика тя.

Томас се обърна и в същия миг го обля хладна тъмнина. Внезапна сила го удари и той се просна на пода. Мечът лежеше до него, а над главата му се бе надвесила движеща се материя. Морякът стана бързо, грабна инстинктивно оръжието и с няколко замахвания я разби на малки части, които полетяха над главите им.

— Трябва да сечем! — говореше Том, докато крачеше към задната страна на кораба. Анна вървеше плътно след него, стараейки се да не изостава.

„Масата“ бе станала неописуемо грамадна — на височина и широчина вече достигаше до десетина метра. Късове от нея кръжаха из околността като огромни насекоми. С отчаян вик, Томас се втурна нагам, вдигна меч и опита да я съсече, но... тя го погълна в мрачната ѝ вътрешност! В следващия миг Анна видя, че голямо парче плазма летеше към нея. Знаеше, че няма шанс да избяга и че ще бъде глътната като спътника си.

Изведнъж околността стана абсолютно черна...

* * *

Томас опитваше да изплува. Водата беше студена и солена, той беше със затворени очи, но усещаше по светлината, че повърхността е близо. След малко излезе, отвори очи, вдиша дълбоко въздух и издиша.

На метър и половина от него Анна се мъчеше да достигне някакво скършено дърво. Около тях плуваха дъски, отворени сандъчета, папки с документи и други малки предмети.

— Анна, къде сме?

— Не знам, Томас — отговори тя, след това посочи някъде зад него и каза напрегнато: — Виж!

Той се обърна и едва се задържа на повърхността, заради зрелището, което се разкри пред него — огромни, призрачни очертания на задната част на кораба, а зад тях „играеше“ необятно количество бляскава, сива, движеща се материя! Очертанията ту ставаха по-ясни, ту избледняваха или напълно изчезваха.

— Друг кораб! — викна Анна и посочи надясно. В далечината плаваше голям бял кораб.

— Там има весло! — отвърна той, забелязвайки, че едно от веслата на спасителните лодки се носеше по повърхността на метри от тях.

— Водата е много студена, Том.

— Давай да се доберем до него! Трябва да се движим непрекъснато, не бива да се предаваме.

Двамата заплуваха към веслото. Около тях падаха малки предмети, а когато те за миг се обърнаха назад видяха, че черната материя се бе издигнала нависоко и контурите на „Бурдокеш“ се носеха във въздуха, сякаш всеки момент ще бъдат погълнати от гигантски ураган...

* * *

Томас се събуждаше бавно. Лежеше на мека материя и бе завит с леки нежни завивки. Усети нотки на особен аромат — изключително приятен, свеж. Отвори очи — намираше се в бяла и обширна стая, която леко се полношваше. В нея имаше няколко души — мъже и жени, — облечени в странни, дори фантастични дрехи. Той се усмихна щастливо.

— Мадлен, мъжът отвори очи! — извика някакъв младеж. Над Томас се провеси много красива жена с бяла шапка, навярно медицинска сестра.

— Добре ли сте, господине? — попита тя на развален английски.

— Добре съм, скъпа госпожице. Къде се намирам?

— На туристическия лайнер „Нотр-дам“. В момента плаваме на осемдесет мили северно от Сингапур.

— А какво стана с кораба „Бурдокеш“?

— Когато ви открихме, в радиус от десет мили нямаше други кораби. Имаше само предмети, които плуваха на повърхността ѝ. Имаше и две... тела! Тела на удавени мъже — моряци, които в момента се идентифицират от полицейските органи. Според тях труповете са престояли във водата няколко дни. В момента водолазите ни претърсват района за потънал кораб и за още тела. Очевидно корабът ви се е разбил, а вие двамата като по чудо сте се спасили.

— Господи, Боже! А къде са те? Телата?

— Те са долу. Но не ви съветвам да ходите там.

— Извинете, коя година сме? — някъде откъм краката му дойде познат глас. Гласът на Анна?!

— Моля? — красивата жена се обърна назад.

— Попитах коя година сме?

— В какъв смисъл?

— Искам да ми кажете днешната дата! — настояваше Анна.

— Тринадесети април... — започна жената все още леко объркана, след което довърши — две хиляди и четиринадесета година. Защо?

Томас рязко се надигна. Очите му се разшириха, сякаш в предчувствие на това, което ще чуе. Всичките десетина човека в бялата стая се обърнаха към него.

— Тринадесети април — повтори жената — две хиляди и четиринадесета година.

[1] Коносамент (синоним за морска товарителница) — основен международен товаро-разпоредителен документ със стойност на ценна книга за превоз на стоки по вода — Б.ред. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.